

Sprawa C-222/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem

Data wpływu:

7 kwietnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Sofijski rajonen syd (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

7 kwietnia 2023 r.

Wnioskodawca w postępowaniu nakazowym:

„Topłofikacija Sofia” EAD

Przedmiot postępowania głównego

Wniosek o wydanie przez sąd odsyłający nakazu zapłaty wierzytelności pieniężnej.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, dotyczący wykładni art. 18 akapit pierwszy TFUE oraz art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 62 ust. 1 rozporządzenia 1215/2012.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 62 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 18 akapit pierwszy TFUE i art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że

stoi on na przeszkodzie temu, aby pojęcie „miejsce zamieszkania” osoby fizycznej było wywodzone z przepisu krajowego przewidującego, że zarejestrowane miejsce zamieszkania obywateli państwa sądu, do którego wniesiono sprawę, znajduje się zawsze w tym państwie i nie może być przeniesione do innego miejsca w Unii Europejskiej?

2. Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 w związku z art. 18 akapit pierwszy TFUE i art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on przepisy i orzecznictwo krajowe, zgodnie z którymi sąd danego państwa członkowskiego nie może odmówić wydania nakazu zapłaty przeciwko dłużnikowi będącemu obywatelem tego państwa, co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie braku jurysdykcji krajowej sądu ze względu na to, że

dłużnik ten prawdopodobnie ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim Unii, co wynika z przedłożonego właściwemu organowi publicznemu oświadczenia dłużnika o jego zarejestrowanym miejscu zamieszkania w tym ostatnim państwie? Czy w tym przypadku ma znaczenie, kiedy to oświadczenie zostało złożone?

3. Czy w przypadku, gdy jurysdykcja krajowa sądu, do którego wniesiono sprawę, jest wywodzona z przepisu innego niż art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 – art. 18 akapit pierwszy TFUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że

stoi on na przeszkodzie przepisom i orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którymi pomimo że wydanie nakazu zapłaty jest dopuszczalne wyłącznie przeciwko osobie fizycznej mającej miejsce zwykłego pobytu w państwie sądu, do którego wniesiono sprawę, ustalenie miejsca pobytu w innym państwie nie może nastąpić wyłącznie na tej podstawie, że dłużnik, którego dotyczy nakaz – będący obywatelem państwa sądu krajowego, do którego wniesiono sprawę – zarejestrował w tym ostatnim państwie adres, pod którym przebywa (swoje „aktualne” miejsce zamieszkania) w innym państwie w Unii Europejskiej, jeżeli niemożliwe jest złożenie przez dłużnika oświadczenia, że w pełni przeprowadził się do tego ostatniego państwa członkowskiego i nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa sądu, do którego wniesiono sprawę? Czy w tym przypadku ma znaczenie to, kiedy złożono oświadczenie o aktualnym miejscu zamieszkania?

4. Przy odpowiedzi na pierwsze pytanie cząstkowe pytania trzeciego, że dopuszczalne jest wydanie nakazu zapłaty, czy art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 w związku z wykładnią art. 22 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1784 z dnia 25 listopada 2020 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych („doręczanie dokumentów”) – dokonaną w wyroku wydanym w sprawie C-325/11, Alder, w związku z zasadą skutecznego stosowania prawa Unii przy stosowaniu krajowej autonomii proceduralnej –

dopuszcza, by przed wydaniem prawomocnego orzeczenia w sprawie sąd krajowy państwa, w którym obywatele nie mogą zrezygnować z rejestracji miejsca zamieszkania na terytorium tego państwa i przenieść go do innego państwa, który rozpatruje wnioski o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu bez udziału dłużnika, zwracał się na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) nr 2020/1784 o udzielenie przez organy państwa, w którym dłużnik ma zarejestrowane miejsce zamieszkania, informacji dotyczących jego miejsca zamieszkania w tym ostatnim państwie i daty rejestracji tego miejsca zamieszkania, w celu ustalenia, gdzie faktycznie znajduje się miejsce zwykłego pobytu dłużnika?

Przepisy i orzecznictwo Unii Europejskiej

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej: art. 18 akapit pierwszy, art. 21;

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej: art. 47 akapit drugi;

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych: art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 62 ust. 1;

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1784 z dnia 25 listopada 2020 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych („doręczanie dokumentów”): art. 7 i 22;

Wyrok z dnia 19 grudnia 2012 r., Alder, C-325/11, EU:C:2012:824;

Wyrok z dnia 9 września 2021 r., Topłofikacija Sofia i in., sprawy połączone C-208/20 i C-256/20, EU:C:2021:719 – częściowe powiązanie pytań prejudycjalnych w niniejszej sprawie z pytaniami zadanymi w sprawach połączonych C-208/20 i C-256/20, które dotyczą możliwości oceny przez sąd jego jurysdykcji po wydaniu przez niego nakazu zapłaty. W niniejszej sprawie zasadnicza różnica polega na tym, że sąd próbuje oprzeć swoją jurysdykcję na informacjach uzyskanych *przed* wydaniem przez niego nakazu zapłaty.

Przepisy prawa krajowego i orzecznictwo krajowe

Zakon za zadyżenijata i dogovorite (ustawa o zobowiązaniach i umowach): art. 68 lit. a);

Grażdanski procesualen kodeks (kodeks postępowania cywilnego, zwany dalej „GPK”): art. 38, 40–48, 53, 246, 282, 410, 411, 413–416, 419 i 423;

Kodeks na meždunarodnoto czastno prawo (kodeks prawa prywatnego międzynarodowego): art. 4 i 48;

Zakon za graždanskata registracija (ustawa o rejestracji ludności, zwana dalej „ZGR”): art. 3, 90, 93, 94 i 96;

Uchwała interpretacyjna nr 4/2013, wydana w dniu 18 czerwca 2014 r. przez Obszto sybranie na graždanskata i tyrgowskata kolegii (zgrupowanie ogólne izb cywilnej i handlowej, zwane dalej „OSGTK”) Wyrchowen kasacionen syd (najwyższego sądu kasacyjnego, zwanego dalej „WKS”).

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania

- 1 Wnioskodawcą w postępowaniu nakazowym jest „Topłofikacija Sofia” EAD (przedsiębiorstwo ciepłownicze w Sofii), spółka zarejestrowana zgodnie z prawem bułgarskim.
- 2 Dłużnik w postępowaniu nakazowym nie został jeszcze ukonstytuowany, gdyż następuje to po wydaniu przez sąd nakazu zapłaty, jeśli sąd ma jurysdykcję w tym względzie. Postępowanie powinno być jednak prowadzone przeciwko W.Z.A., obywatelowi bułgarskiemu.
- 3 W dniu 6 marca 2023 r. wnioskodawca wystąpił do sądu odsyłającego o wydanie nakazu zapłaty wierzytelności pieniężnej przeciwko dłużnikowi, podnosząc, że dłużnik jest właścicielem nieruchomości (mieszkania we wspólnocie mieszkaniowej), do której dostarczana jest energia cieplna z sieci centralnej, a także nie zapłacił za dostarczoną energię cieplną. Wnioskodawca dochodzi kwoty 700,61 BGN za energię dostarczoną w okresie od dnia 15 września 2020 r. do dnia 22 lutego 2023 r. wraz z odsetkami.
- 4 Zgodnie ze sprawdzeniami w rejestrze ludności, przeprowadzonymi z urzędu przez sąd, w marcu 2023 r. dłużnik W.Z.A. miał zarejestrowane w 2000 r. miejsce zamieszkania w Sofii (Bułgaria), a także zarejestrowane przed organami bułgarskimi aktualne miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej – od dnia 6 marca 2010 r. Prawo bułgarskie nie pozwala na zadeklarowanie konkretnego aktualnego miejsca zamieszkania za granicą, lecz wpisuje się wyłącznie nazwę danego państwa.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 5 Sąd odsyłający nie wskazuje, czy wnioskodawca w postępowaniu głównym przedstawił argumenty dotyczące skierowania wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

W przedmiocie pierwszego i drugiego pytania prejudycjalnego

- 6 Celem odesłania prejudycjalnego jest ustalenie obowiązków, jakie prawo Unii (a w szczególności wymóg, aby pozwani mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim byli pozywani wyłącznie w państwie swojego miejsca zamieszkania, zgodnie z art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012) nakłada na sądy krajowe w postępowaniach jednostronnych, w których strona przeciwna nie może zakwestionować jurysdykcji sądu, do którego wniesiono sprawę, ani wyraźnie jej uznać przed wydaniem prawomocnego orzeczenia. W niniejszym wypadku chodzi o postępowanie dotyczące wydania nakazu zapłaty, w którym sąd rozpoznający sprawę bada, w dużej mierze formalnie, twierdzenia wnioskodawcy (wierzyciela) i zobowiązuje drugą stronę postępowania (dłużnika) do oświadczenia, czy kwestionuje roszczenie. Przy braku zaskarżenia, dłużnik znajduje się w sytuacji, w której nakazuje się mu zapłatę dochodzonej kwoty.
- 7 Zdaniem sądu odsyłającego w wyroku z dnia 9 września 2021 r., Topłofikacija Sofia i in. (C-208/20 i C-256/20, EU:C:2021:719), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł już, że jeżeli sąd, który wydał nakaz zapłaty, stwierdzi, że dłużnik nie ma miejsca zamieszkania w państwie sądu, to sąd ten nie może uchylić wydanego nakazu. W tym przypadku należy wszcząć egzekucję, a gdyby w trakcie postępowania egzekucyjnego dłużnik dowiedział się o wydanym nakazie, mógłby podjąć obronę za pomocą środków przewidzianych w prawie krajowym, zgodnie z uchwałą interpretacyjną nr 4/2013 OSGTK WKS.
- 8 Zgodnie ze wspomnianą uchwałą interpretacyjną nr 4/2013 OSGTK WKS – pomimo że są one uregulowane jako przesłanki wydania nakazu zapłaty – okoliczności, o których mowa w art. 411 ust. 2 pkt 4 (miejsce zamieszkania w Bułgarii) i art. 411 ust. 2 pkt 5 (miejsce zwykłego pobytu w Bułgarii) GPK, ze swej natury nie podlegają weryfikacji przed doręczeniem wydanego już nakazu zapłaty. W przypadku ustalenia, że nakaz został wydany przeciwko dłużnikowi, który w ogóle nie ma miejsca zamieszkania w Republice Bułgarii, nakaz ten musi zostać uchylony z urzędu przez sąd wydający nakaz. Jednakże w przypadku, gdy dłużnik ma miejsce zamieszkania, lecz nie ma miejsca zwykłego pobytu w kraju, wydany nakaz zapłaty nie może zostać uchylony przez sąd, który wydał nakaz. Sytuacja taka ma miejsce, ponieważ sąd wydający nakaz weryfikuje jedynie, czy dłużnik ma miejsce zamieszkania w Republice Bułgarii, a jeśli ma miejsce zamieszkania, można dokonać prawidłowego doręczenia albo za pośrednictwem innej osoby, albo poprzez przyklejenie zawiadomienia, w związku z czym nie przeprowadza się oceny, czy dana osoba ma miejsce zwykłego pobytu w kraju.
- 9 Problem sądu odsyłającego polega na tym, że rozstrzygnięcie Wyrchowen kasacionen syd dotyczące kwestii ustalenia miejsca zwykłego pobytu dłużnika – jako określonej w prawie krajowym szczególnej przesłanki wydania nakazu zapłaty – jest niezwykle restrykcyjne i nie uwzględnia skutecznego stosowania bezwzględного wymogu wynikającego z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr

1215/2012, zgodnie z którym dłużnik mający miejsce zamieszkania w Unii może być pozywany wyłącznie w państwie swojego zamieszkania, z wyjątkiem określonych szczególnych przypadków.

- 10 Trudność wynika z faktu, że w praktyce przeciwko dłużnikowi, który ma zarejestrowane miejsce zamieszkania w Bułgarii, zawsze wydawany jest nakaz zapłaty – niezależnie od tego, czy wskazano również miejsce zamieszkania za granicą. Wynika to z faktu, że prawo krajowe (art. 411 akapit pierwszy GPK w związku z art. 93 ust. 1 i 2 ZGR) określa miejsce zamieszkania dłużnika, przeciwko któremu sąd bułgarski może wydać nakaz zapłaty, na podstawie tego, czy można ustalić miejsce zamieszkania dłużnika, a zgodnie z art. 93 ust. 2 i 4 ZGR miejsce zamieszkania obywateli bułgarskich znajduje się zawsze na terytorium Bułgarii i nie może być zmienione w przypadku przeniesienia się do innego państwa członkowskiego. Poważnie utrudnia to wykonywanie prawa do swobodnego przemieszczania się i wyboru miejsca zamieszkania obywateli bułgarskich, gwarantowanego w art. 21 TFUE – przy wykonywaniu prawa do osiedlenia się w innym państwie, obywatele pozostają związani z terytorium Bułgarii i w odniesieniu do nich nadal istnieje obowiązek utrzymywania przez nich osoby do odbioru ich korespondencji na tym terytorium. W przeciwnym razie obywatele ci mogą stać się „ofiara” wydanego nakazu zapłaty, przed którym trudno będzie im się obronić.
- 11 Powyższe stawia obywateli bułgarskich, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i osiedlenia się w innym państwie Unii, w sytuacji ewentualnej „odwrotnej” dyskryminacji ze względu na obywatelstwo – z naruszeniem art. 18 TFUE. Sytuacja taka ma miejsce, ponieważ obywatele innych państw Unii stale zamieszkujący w Bułgarii są wzywani na podstawie art. 53 GPK pod adresem, który zadeklarowali służbom imigracyjnym, a który obejmuje (zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 2 ZGR w związku z art. 93 i 94 ZGR) ich stały i aktualny adres. Po zakończeniu pobytu w Bułgarii ci obywatele innych państw członkowskich zostają wyrejestrowani, a jurysdykcja bułgarskich sądów w zakresie wydawania przeciwko nim nakazów zapłaty przestaje istnieć. Obywatele bułgarscy nie mogą jednak odwołać rejestracji miejsca zamieszkania i nadal mają obowiązek utrzymywania w Bułgarii adresata mogącego odbierać korespondencję. A zatem są oni traktowani odmiennie niż cudzoziemcy, a podstawa tego traktowania – poza ułatwieniem dla organów administracji – nie została określona w ustawie.
- 12 Co więcej, biorąc pod uwagę art. 94 ust. 3 ZGR („Aktualny adres obywateli bułgarskich, których miejsce zamieszkania znajduje się za granicą, wpisuje się do rejestru ludności tylko z nazwą państwa, w którym zamieszkują”), nie istnieje żaden sposób, w jaki obywatel bułgarski mógłby przekazać państwu bułgarskiemu dokładne miejsce zamieszkania poza Bułgarią, w którym przebywa i może odbierać swoją korespondencję. Nie ma również możliwości oficjalnego zarejestrowania numeru telefonu kontaktowego lub wskazania elektronicznego kanału komunikacji. W praktyce państwo bułgarskie zakazuje swoim obywatelom wskazania sposobu, w jaki można ich odnaleźć poza jego terytorium.

- 13 Dla wyniku postępowania w sprawie wydania nakazu zapłaty, w odniesieniu do którego dłużnik nie może przewidzieć, kiedy zostanie ono wszczęte, zasadnicze znaczenie ma skuteczne doręczenie nakazu dłużnikowi w taki sposób, by mógł on wnieść sprzeciw. Mógłby on więc dochodzić swoich praw w procesie sądowym, lecz prawa te są w znacznym stopniu ograniczone ze względu na restrykcyjne stosowanie przepisów dotyczących rejestracji miejsca zamieszkania za granicą oraz nałożony w uchwale interpretacyjnej nr 4/2013 OSGTK WKS zakaz odmowy wydania nakazu zapłaty przez rozpatrujący wniosek sąd krajowy przeciwko dłużnikowi – obywatelowi bułgarskiemu, który zadeklarował aktualne miejsce zamieszkania za granicą.
- 14 Z powyższych względów, po pierwsze, należy odpowiedzieć na pytanie, czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 dopuszcza jurysdykcję krajową sądów krajowych w zakresie wydawania nakazów zapłaty, która byłaby określana zgodnie z krajowym pojęciem miejsca zamieszkania – związanym z miejscem zamieszkania, które nie może znajdować się w innym państwie. Po drugie, należy ustalić, czy ten sam przepis dopuszcza brak możliwości oparcia się przez sąd rozpoznający sprawę – przy ustalaniu miejsca zamieszkania – na danych dotyczących zarejestrowanego aktualnego miejsca zamieszkania dłużnika, jak wskazano to w uchwale interpretacyjnej nr 4/2013 OSGTK WKS.

W przedmiocie trzeciego pytania prejudycjalnego

- 15 Należy wskazać, że choć wymóg określony w art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 (aby osoby mające miejsce zamieszkania w Unii były pozywane w miejscu ich zamieszkania) jest wiążący dla państw, to nie pozostaje on bez alternatyw, ponieważ w rozporządzeniu przewidziano szereg szczególnych rodzajów jurysdykcji w przypadkach sporów wynikających z określonych szczególnych rodzajów stosunków. W niniejszej sprawie zawarto umowę o dostawę energii cieplnej do nieruchomości położonej w mieście Sofia, w związku z czym zgodnie z art. 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie [lub alternatywnie lit. a)] rozporządzenia nr 1215/2012 sądy bułgarskie mają jurysdykcję ze względu na miejsce wykonania umowy. Nie oznacza to jednak – nawet przy uwzględnieniu tej okoliczności – że kwestia istnienia miejsca zamieszkania w Bułgarii nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed sądem odsyłającym.
- 16 Wynika to z faktu, że zgodnie z prawem krajowym wydanie nakazu zapłaty nie jest ogólną procedurą rozwiązywania sporów cywilnych, lecz rodzajem ułatwienia dla niektórych wierzycieli, które jest dostępne tylko w przypadku spełnienia szeregu szczególnych warunków. Jednym z tych warunków prawa bułgarskiego jest to, że dłużnik musi mieć miejsce zwykłego pobytu w Bułgarii. Warunek ten nie wynika z prawa Unii, lecz z prawa krajowego, jednakże w zakresie, w jakim został wprowadzony przez państwo, musi podlegać ograniczeniu niedyskryminacji zgodnie z art. 18 TFUE.
- 17 W tej sytuacji odpowiedzi na pytanie drugie należy udzielić jedynie w odniesieniu do tego, czy nałożony w uchwale interpretacyjnej nr 4/2013 OSGTK WKS zakaz

wykorzystania przez sąd krajowy aktualnego miejsca zamieszkania jako wskazówki, że dłużnik nie przebywa zwykle w Bułgarii, jest dopuszczalny w zakresie, w jakim zakaz ten skutkuje „odwrotną” dyskryminacją (art. 18 TFUE). W niniejszym wypadku ustanawia się trudności dla obywateli bułgarskich, którzy wyprowadzają się z Bułgarii, ponieważ w orzecznictwie nałożono na nich obowiązek utrzymywania korespondenta na terytorium kraju, aby mogli oni wnieść sprzeciw wobec wydanych przeciwko nim nakazów zapłaty, ponieważ sąd nie może z urzędu uwzględnić złożonego przez nich oświadczenia o przeniesieniu ich miejsca zamieszkania do innego państwa członkowskiego. Równocześnie taki obowiązek nie istnieje w przypadku osób posiadających obce obywatelstwo, które miały miejsce zwykłego pobytu w Bułgarii i opuszczają ten kraj – z chwilą ich wyjazdu sądy bułgarskie całkowicie tracą jurysdykcję do wydania nakazu zapłaty.

W przedmiocie czwartego pytania prejudycjalnego

- 18 Jeśliby przyjąć rozstrzygnięcia zawarte w uchwale interpretacyjnej nr 4/2013 OSGTK WKS (zgodnie z którymi zarejestrowanie aktualnego miejsca zamieszkania dłużnika będącego obywatelem bułgarskim w innym państwie członkowskim nie jest wystarczającą wskazówką posiadania przez niego miejsca zwykłego pobytu w tym innym państwie – jako przesłanki proceduralnej wydania nakazu zapłaty), dla sądu odsyłającego powstaje również pytanie, czy, pomimo zakazu nałożonego przez Wyrchowen kasacionen syd, możliwe jest zbadanie tej przesłanki proceduralnej z urzędu przez sąd odsyłający w związku z obowiązkami nałożonymi na niego przez prawo Unii.
- 19 W szczególności w wyroku z dnia 19 grudnia 2012 r., Alder (C-325/11, EU:C:2012:824), Trybunał stwierdził, że przepisy krajowe, które zobowiązują strony postępowania sądowego zamieszkujące w Unii w państwie innym niż państwo sądu, do którego wniesiono sprawę, do wyznaczenia adresatów w tym ostatnim państwie, nie mają zastosowania. W niniejszym wypadku dąży się do rozszerzenia możliwości zastosowania takiego rodzaju reguły, ponieważ zgodnie z bułgarskim ustawodawstwem wydany już nakaz zapłaty doręcza się dłużnikowi na jego zarejestrowane adresy w kraju.
- 20 Z tego względu, aby zapewnić skuteczne stosowanie wynikającego z wyroku w sprawie Alder wymogu, by dokumenty sądowe nie były doręczane wyłącznie w państwie sądu, do którego wniesiono sprawę, sąd odsyłający jest zdania, że art. 22 rozporządzenia nr 2020/1784 (w zakresie, w jakim w niniejszej sprawie wymaga się również doręczenia nakazu) wydaje się wymagać od sądu odsyłającego – w przypadku gdy istnieją dane wskazujące na to, że aktualne miejsce zamieszkania dłużnika będącego obywatelem bułgarskim znajduje się za granicą – poszukiwania informacji na temat tego, gdzie znajduje się miejsce zwykłego pobytu tego obywatela.
- 21 W ten sposób skuteczne stosowanie reguły określonej w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, zgodnie z którą dłużnika należy pozwać co do zasady przy uwzględnieniu jego miejsca zamieszkania, wymaga ustalenia tego

miejsca zamieszkania przez sąd krajowy, który co do zasady powinien zezwolić na wydawanie nakazów zapłaty wyłącznie przeciwko osobom mającym miejsce zwykłego pobytu na terytorium państwa tego sądu. Sąd odsyłający jest zdania, że wobec braku wynikającej z prawa krajowego możliwości ustalenia przez niego miejsca zamieszkania dłużnika poza Bułgarią, powinien on skorzystać z możliwości ustalenia adresu za granicą na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 2020/1784.

DOKUMENT ROBOCZY